

TARBAY EDE
Vitorlát bont

*Vitorlát bont a vastag törzsű fa.
Május szelétől szétterül a lombja.
Legelső társa már az éjszaka,
míg belsejében korhadás a pokla.*

*A földi, három csillagok mögött
besüppedt fűben pörzsölt lábnyomuk,
felkavarják a sivatag-ködöt.
Istálló-mélyen árnyá vátozunk.*

*Köröttünk minden szelíd, mint a bárány,
kit elfogott a tövisrőzsa bokra,
de szabaddá lett, mehet már a lábán.
Kedvét a pásztor síjja felfokozza.*

*A hajlaton túl sas száll és a szárnya
törése, mint az emberkar, könyök,
az erdő szálló párájába mártva
balanszíroz a faszorok között.*

*A faluszéli keresztúton hangyák
zarándokolnak szentelt szalmaszállal,
az egyik sántít, társai le hagyják.
Az áruló a Mesterére rávall.*

*Papír-zsebkendőn, halványan, ember-arc.
A feltámadt szél semmibe viszi.
Egy könyvlapot gyerekkéz félbe hajt.
Hogy vele szállhat, ő még elhiszi.*

*Magasból kéne nézni a világra,
és összemosni minden tér határát,
mint fákat erdő, kátyút gyöngye lámpa.
A fatörzs reccsen. Holnapig kivágják.*

Mintha lennék

*Mintha lennék fehér árnyék
szénfekete fal előtt,
szárnyatlanul feléd szállnék,
ki az égből földre nőtt.*

*Mintha lennék kóbor lélek,
járnék sűrű nép között,
keresném a mindenséget,
mely egy pontba költözött.*

*Mintha lennék fű, fa magja,
forrásvíz vagy szőlő cseppje,
Édenkertből elragadva,
vetve sívó rengetegbe.*

*Mintha lennék magam mása,
kőből kőbe vésetett,
olvadt ónban izzó páka,
öntüztétől ellepett.*

*Mintha lennék irt papírból
hajtogatott repülő,
kalamáris, metszett lúdtoll,
kétségekből lett idő.*